

тому її розробка здійснюється відповідно до сучасних тенденцій міждержавної співпраці.

Таким чином, оновлення методів регулювання міграційних процесів та вдосконалення концептуальних основ управління потоками мігрантів може стати сучасною парадигмою збереження глобалізаційних тенденцій та механізмів інтеграції національних економік держав ЄС до світового співтовариства. Розширення можливостей для висококваліфікованих працівників та широке застосування інноваційних, технологічних, науково-дослідних підходів регулювання міграційних процесів на міждержавному рівні організації ринку праці може стати базисом загальноєвропейської міграційної стратегії на майбутні періоди.

Список використаних джерел

1. Castles, S. (2018). International migration at the beginning of the twenty-first century: global trends and issues. *International Social Science Journal*, 68(227-228), 151–162. URL: <https://doi.org/10.1111/issj.12185> (дата звернення: 23.01.2022).

2. Oksana Hamova, Anna Dergach, Oksana Pikulyk, Irina Zolotykh, Kateryna Diachenko. Methods of regulating migration processes in EU countries. *International Journal of Computer Science and Network Security*, VOL.21 No.3, March 2021 pp. 257-265. DOI: [10.22937/IJCSNS.2021.21.3.34](https://doi.org/10.22937/IJCSNS.2021.21.3.34).

3. Zlobina A., Basabe N., Paez D., & Furnham A. (2006). Sociocultural adjustment of immigrants: Universal and group-specific predictors. *International Journal of Intercultural Relations*, 30(2), 195–211. doi:10.1016/j.ijintrel.2005.07.005

КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ У КОНТЕКСТІ СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНОГО ДІАЛОГУ COMMUNICATIVE COMPETENCE IN THE CONTEXT OF SOCIO-CULTURAL INTERNATIONAL DIALOGUE

Дудко Ірина Володимирівна,
професор кафедри української мови,

Міжкультурний діалог є одним з найважливіших напрямів діяльності світової спільноти. Це задекларовано багатьма міжнародними організаціями, зокрема ООН, ЮНЕСКО тощо. Поняття «міжкультурний діалог» витлумачують як соціокультурний процес, спрямований на розширення міжкультурних комунікацій у сучасному світі на принципах відкритості, поваги, довіри, толерантності, рівності та ін.

Комунікативна компетентність охоплює соціокультурну, мовну та мовленнєву компетенції. Її визначають як комплексне застосування мовних і немовних засобів з метою реалізації процесу спілкування. Складниками комунікативної компетентності є відповідні соціально-психологічні стереотипи, оцінки, установки, мотиви, знання, уміння й навички.

Мовна комунікація – багатопланова складна інформаційно-знакова система, у якій взаємопов'язані та взаємодіють мовні компоненти індивідуального, національного й інтернаціонального характеру. Уміння спілкуватися є винятково важливою людською компетенцією. Розвинена мовна особистість знає й ефективно використовує лінгвістичні, соціолінгвістичні, прагматичні аспекти комунікації.

Мовна компетенція – це усвідомлення, засвоєння й застосування мовних норм різних рівнів мовної організації (фонетики, лексикології, граматики, стилістики тощо).

Мовленнєва компетенція – це здатність використовувати мову для досягнення певної комунікативної мети, реалізації певних комунікативних намірів із застосуванням мовних і позамовних засобів.

Комунікативна компетенція виявляється у засвоєнні етно- і соціально-психологічних стандартів, еталонів, стереотипів поведінки; ступені володіння знаннями, а також механізмах й техніці спілкування, правилах етикету, ввічливості, нормах поведінки тощо.

Комунікативна компетентність як здатність особистості застосовувати в конкретному різновиді (ситуації) спілкування знання мов (рідної та іноземних), способи взаємодії з людьми, навички роботи в групі, соціальному середовищі, володіння різними соціальними ролями визначена європейськими еталонними рамками серед основних компетенцій для навчання протягом усього життя, адже вона є однією з базових характеристик професійної компетентності та професійної підготовки фахівців відповідної галузі.

Актуальність розв'язання проблеми міжкультурної комунікативної компетенції зумовлена сучасними процесами перебудови усіх форм, аспектів і рівнів спілкування у світовому соціальному просторі. Досягнення ефективного соціально-культурного інтернаціонального діалогу в усіх сферах діяльності соціуму, зокрема в науці, освіті, спорті, бізнесі, особистих контактах тощо, можливе за умови високої комунікативної компетентності її учасників.

Список використаних джерел

1. Астафьева О.Н. Межкультурный диалог в условиях глобализации: проблемы теории и практики / О.Н. Астафьева // Межкультурный и межрелигиозный диалог в целях устойчивого развития: Материалы международной конференции. Москва, 13–16 сентября 2007 года / Под общ. ред. В.К. Егорова. – М.: Изд-во РАГС, 2008. – С. 122–123.
2. Бацевич Ф.С. Основи комунікативної лінгвістики / Ф.С. Бацевич. – К.: Видавничий центр «Академія», 2004. – 342 с.
3. Рекомендація 2006/962/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ЄС) «Про основні компетенції для навчання протягом усього життя» від 18 грудня 2006 року. Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_975#Text
4. Хомский Н. Язык и мышление / Н. Хомский / Перевод с англ. Б.Ю. Городецкого. – М.: Изд-во Московского университета, 1972. – 123 с.
5. Hymes D.H. On Communicative Competence / D.H. Hymes // J.B. Pride and J. Holmes (eds) Sociolinguistics. Selected Readings. Harmondsworth: Penguin, 1972. – P. 269–293. (Part 1).